

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 25)

Jun (3) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களை தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்11
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்17
4. முமுக்ஷுப்படி21
5. திருவெழுகூற்றிருக்கை28
6. திருமாலை33

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 2)

1. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் மஹாபாரதத்தின் ஸாரம்

மஹாபாரதம் பலராலும் மிகவும் உயர்ந்தது என்று ஏற்கப்படுவதாகும். இது சரியான சொற்றொடர்களைக் கொண்டு, எந்த விதமான பிழைகளும் இன்றி அமைக்கப்பட்ட இதிகாசம் ஆகும். இதனை வாயுபுராணமும் சைவபுராணமும் வெகுவாகக் கொண்டாடுகின்றன. இந்த வரிகள்:

- வாயுபுராணம் - மதி மந்தாநமவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதி ஸாகராத் ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரத சந்த்ரமா: - மதி என்னும் மத்து கொண்டு, யாரால் வேதம் என்ற கடலைக் கடைந்து, மஹாபாரதம் என்னும் சந்திரன் இந்த உலக நன்மைக்காக உற்பத்தி செய்யப்பட்டதோ.
- பவிஷ்ய புராணம் - பிபேதி கஹநாத் சாஸ்த்ராத் நரஸ்தீவ்ராதிவௌஷதாத் பாரத: சாஸ்த்ர சார: அயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:- நோய் உள்ள ஒருவன் கசப்பான மருந்துகளை ஒதுக்குவது போன்று, மனிதன் தனக்கு நன்மை அளிக்கவல்ல உயர்ந்த சாஸ்திரங்களை விலக்குகிறான். இப்படிப்பட்ட சாஸ்திரங்கள், சர்க்கரைப்பாகு ஊட்டப்பட்ட மருந்து போன்று, மஹாபாரதம் என்ற சுவையான காவியம் மூலம் அளிக்கப்பட்டது.
- மத்ஸ்ய ப்ராணம் - யஸ்ய த்வைபாயன: புத்ர: ஸ்வயம் விஷ்ணுரஜாயத் ப்ரகாச: ஜநித: யேந மஹாபாரத சந்த்ரம: - பராசர மஹிரிஷியின் புத்திரனாக, மஹாவிஷ்ணுவே க்ருஷ்ண த்வைபாயனராகப் அவதரித்தான். இப்படிப்பட்ட வேதவ்யாஸர் மூலமாக இந்த உலகம் எங்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி மஹாபாரதம் என்ற நிலவு எழுந்தது.
- விஷ்ணுபுராணம் - க்ருஷ்ண த்வைபாயனம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் கோ ஹி அந்ய: புவி மைத்ரேய மஹாபாரத க்ருத் பவேத் - மைத்ரேயரே! மிகவும் உயர்ந்த மஹாபாரதம் என்பதை வேதவ்யாஸர்

எனப்படும் க்ருஷ்ணத்வைபாயனராக அவதரித்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் அல்லாமல் வேறு யார் உருவாக்கியிருக்க கூடும்?

- மார்க்கண்டேயபுராணம் - வ்யாஸ வாக்ய ஜலௌதேன குதர்ம த்ருஹாரிணா வேத சைல அவதீர்ணந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா - வேதவ்யாஸரின் வாக்கியம் என்ற புனிதமான நீர் மூலம், இந்த உலகமானது தனது ரஜோ குணம் என்ற அழுக்கு நீங்கப் பெற்றது. இந்த நீர் அருவி, மிகவும் உயரமான மலைகளாகிய வேதங்களில் இருந்து தோன்றி, ஓடி வரும் வழியில் உள்ல அதர்மம் என்ற மரங்களை வேருடன் சாய்த்தபடி வருகிறது.
- மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் - யோ வித்யாத் சதுரோ வேதாந் ஸாங்கோபநிஷ்டாந்திவிஜ: ந சாக்யாநமிதம் வித்யாத் ந ஏவ ஸ ஸ்யாத் விசக்ஷணா: - நான்கு வேதங்கள், ஆறு அங்கங்களுடன் கூடிய உபநிஷத் போன்ற பலவற்றையும் ஒருவன் அறிந்தாலும், மஹாபாரதம் கற்கவில்லை என்றால், கற்றவன் என்றே கூறப்படமாட்டான்.

இவ்விதமாகப் பலவற்றிலும் மஹாபாரதம் மிகவும் உயர்ந்தது என்று கொண்டாடப்பட்டது. இது - வேதங்கள், நீதிசாஸ்திரங்கள், இதிகாஸங்கள், புராணங்கள் போன்றதாகும். மேலும் மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் - யத் இதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நோ ஹஸ்தி ந தத் க்வசித் - மற்ற அனைத்திலும் கூறப்பட்டது மஹாபாரதத்தில் உண்டு, ஆனால் மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்டது அனைத்தும் மற்றவற்றில் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை - என்றது. எந்த இடத்திலும் தோஷம் இன்றியும், பாகுபாடு இன்றியும் உள்ளதால் இதனை மிகவும் உயர்ந்தது என்றே போற்றுகின்றனர். ஆகவே புத்திமாண்கள் மஹாபாரதம் மிகவும் போற்றப்படக்கூடியது என்றனர்.

மஹாபாரதத்தின் இதயம் என்ற கூறப்படுவது அனுசாஸநிகா பர்வம் ஆகும். இந்தப் பர்வத்தில் பல உயர்ந்த தர்மங்களும், அனைத்து சாஸ்திர விவரங்களும் உள்ளன. இதில் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் என்பது மிகவும் உயர்ந்த தத்துவங்கள் மூலம், உயர்ந்த பரம்பொருளை உணர்த்துவதாகும்.

2. பல முனிவர்களும் கொண்டாடினார்கள்

இந்த விஷயம் மேலே - ருஷிபி: பரிகீதாநி - என்ற பகுதியில் விவரிக்கப்படும்.

3. வேதவ்யாஸர் திரட்டினார்

க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் என்ற வேதவ்யாஸர் அனைத்தும் ஆசார்யர்களிலும் மிகவும் உயர்ந்தவர் ஆவார். அவர் ஸ்ரீமந் நாராயணனின் அவதாரமாக அவதரித்ததால், அவருக்கு - ஞானம், ஐச்வர்யம் போன்ற உயர்ந்த குணங்கள், தோஷம் இல்லாத தன்மை, முன்னுக்குப்பின் முரணாகச் சொல்லும் தோஷம் இல்லாமை குணங்கள் பொருந்தி இருந்தன. கலியில் கொடுமையால் ஞானம் குறைந்திருந்த மனிதர்களுக்காக அவர் நான்கு வேதங்களையும் சரியான முறையில் பிரித்து வைத்தார். வேதங்களில் கூறப்படும் பொருளை உணர்ந்து கொள்ளவும், அந்தப் பொருளை உணரும்போது ஏற்படும் ஐயங்கள் நீங்கும் விதமாகவும், ஐந்தாவது வேதமாகிய மஹாபாரதத்தை அருளிச்செய்தார்.

வேதவ்யாஸரின் முன்னோர்கள் குறித்து அறிவது எளியதே ஆகும். சஷ்டிரியனாக இருந்த விஸ்வமித்திரரைத் தனது ஒரு வாக்கு மூலமாக மட்டுமே ப்ராம்மணனாக உயர்த்திய வசிஷ்டரின் கொள்ளுப்பேரன் வேதவ்யாஸர் ஆவார். வசிஷ்டரும், புலஸ்தியரும் அளித்த வரபலம் காரணமாகப் பரம்பொருளை உள்ளபடி அறிந்து விஷ்ணுபுராணம் இயற்றிவரும், புராணம் மற்றும் ஸம்ஹிதைகள் பல இயற்றி லைங்க புராணம் போன்றவற்றைச் செய்தவரும் ஆகிய பராசரமுனிவரின் புத்திரர் வேதவ்யாஸர் ஆவார். ஒப்பற்ற தவங்கள் பல இயற்றியவர் என்பதால், இவரைப் பல முனிவர்களும் கொண்டாகின்றனர். இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் பல கொண்ட வ்யாஸபகவான், தன் போன்ற பல முனிவர்கள் கொண்டாடிய பகவானின் திருநாமங்கள் அனைத்தையும் திரட்டி, இந்த ஸ்தோத்ர வடிவில் அளித்தார். இதனால் இந்த ச்லோகம் மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகிறது.

4. பீஷ்மர் உகந்தருளியது

பீஷ்மர் மிகவும் உயர்ந்தவர் என்று கொண்டாடப்படுவர் ஆவார். வேதவ்யாஸர் தர்மனுக்கு (யுதிஷ்டிரன்), தர்மங்களை உபதேசிக்கும் நேரத்தில், பீஷ்மரிடம் சென்று உயர்ந்த பலவற்றை அறியும்படிக் கூறுகிறார். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் கீழே உள்ள வரிகளில் விளக்குகிறது:

ச்ரதல்பகதோ பீஷ்ம: சாம்யந்நிவ ஹுதாசன:
மாம் த்யாதி புருஷ்வ்யாத்ர: ததோ மே த்த்கதம் மன:
திவ்யாஸ்த்ராணி மஹாதேஜா யோ தாரயதி புத்திமான்
ஸாங்காம்ச்ச சதுரோ வேதாம்ஸ்தமஸ்மி மனஸா கத:

ஸ ஹி பூதம் பவிஷ்யச்ச பவச்ச பரதர்ஷப

வேத்தி தர்மப்ருதாம் ச்ரேஷ்ட: ததோ மே தக்கதம் மன:

தஸ்மிந்நஸ்தாமிதே பீஷ்மே கௌரவாணாம் துரந்தரே

ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி தஸ்மாத் த்வாம் சோதயாம்யஹம்

இதன் பொருள் - வ்யாஸர் யுதிஷ்டிரனிடம், "வலிமை பொருந்திய அரசனே! ராஜதர்மத்தைப் பற்றி நீ முற்றிலும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால், பீஷ்மரிடம் செல்லவேண்டும். அவர் குருவம்சத்தின் பாட்டனார் ஆவார். அவருக்குப் புருஷர்கள், பொருள் ஆகிய அனைத்தைப் பற்றிய முழுமையான ஞானம் உள்ளது. உனக்கு ஏற்படும் பலவிதமான ஐயங்களை, கங்கையின் மைந்தரான அவர் தீர்த்து வைப்பார். அவர் தேவர்களின் அதிபதியான இந்திரன் உள்பட பலரையும் நேரடியாகக் கண்டவர் ஆவார். இதனால் அவரது இடத்தில் அனைத்து முனிவர்களும் குழுமி இருந்ததில் வியப்பு இல்லை. அவர் அறியாதது என்று ஏதும் இல்லை. தர்மத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்த அவர், உன்னைச் சரியான பாதையில் வழி நடத்துவார்," என்றார்.

க்ருஷ்ண பகவானும் யுதிஷ்டிரனிடம், பீஷ்மரிடம் சென்று அறிவுரை கேட்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினான். இதனைக் கீழே உள்ள மஹாபாரதம் சாந்திபர்வ வரிகள் மூலம் அறியலாம்:

யச்ச த்வம் வசஷ்யஸே பீஷ்ம பாண்டவாயாநுப்ருச்சதே

வேதப்ரலாபா இவ தே ஸ்தாஸ்யந்தி வசுதாதலே

யத்தி பூதம் பவிஷ்யச்ச பவச்ச பரதர்ஷப

ஸர்வம் தத் ஞான வருத்தஸ்ய தவ பாணாவிவாஹிதம்

அஹம் ச த்வா அபிஜாநாமி ஸ்வயம் புருஷஸத்தம

தமஸா ஹி பவாந் சக்தா: ஸ்ரஷ்டும் லோகாம்ச்சராசரான்

ந தே க்லாநிர்ந தே மூர்ச்சதா

ஸத்வஸ்தம் ச மந: நித்யம் தவ பீஷ்ம பவிஷ்யதி

ரஜஸ்தமோப்யாம் அஸ்பஷ்டம் தநைர்முக்த இவோடுராத்

இதன் பொருள் - க்ருஷ்ணன் பீஷ்மரிடம், "பரதகுலத்தில் உதித்தவர்களில் உயர்ந்தவரே! நீவிர் இப்போது பாண்டவர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட உள்ள ச்லோகமானது (விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்), இந்த உலகில் வேதங்கள் போன்று எப்போதும் நிலைத்து நிற்கும். ஞானத்தினால் முதிர்ந்த உமக்கு, மூன்று காலங்களின் அறிவு என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாக உள்ளது. உமது தவ பலத்தால் இந்த உலகில் அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்களை நீரே

உருவாக்க இயலும் என்பதை நான் அறிவேன். அழிவு, அறியாமை, மயக்கம் ஆகியவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவர் நீவிர் ஆவிர். தெளிவான வானத்தில் உள்ள சந்திரன் போன்று உமது மனம் எப்போதும் தெளிவாகவே உள்ளது. உமது மனம் ஸத்வ குணத்தில் மட்டுமே நிலைபெற்றுள்ளது. கர்மம் மட்டுமே நிறைந்த ரஜோ குணம், அறியாமை உள்ள தமோ குணம் ஆகியவை உம்மை நெருங்குவதில்லை”, என்றான்.

இதே போன்று நாரத பகவான் யுதிஷ்டிரனிடம் கீழே உள்ள வரிகளைக் கூறினார்:

க்ருத்ஸநாந் ஹி விவிதாந் தர்மாந் சாதுர்வர்ணர்யஸ்ய வேத்யயம்
தச்சித்ரம் அனுயுஞ்ஜீத்வம் ஸம்சாயாந் மனஸி ஸ்திதாந்

இதன் பொருள் - நாரதர் யுதிஷ்டிரனிடம், ”அவர் (பீஷ்மர்) நான்கு வர்ணத்தினரின் கர்மம் எவை என்பதைச் சரியாக அறிவார், உனது ஐயங்களை விலக்குவார்”, என்றார். தனது ஆழ்ந்த ஞானம், முனிவர்கள் முதலான பெரியவர்களிடம் உள்ள மரியாதை, ப்ரம்மச்சர்யம், தவம், உறுதி ஆகியவை காரணமாக அவர் பகவானைக் கண்டவர் என்று நாரதர் பீஷ்மரைப் போற்றுகிறார். நாரதர் பீஷ்மரை ஆசிர்வதித்து, “உம்மிடம் உபதேசம் கேட்பவர்களுக்கு உண்மையை மட்டுமே உபதேசம் செய்யாமல், அவர்களின் கடமை மற்றும் தர்மம் ஆகியவற்றையும் விளக்கவேண்டும்”, என்றார். மேலும் தனது பெற்றோர் மூலம் பீஷ்மர் இந்த ஞானத்தை அடைந்தார்.

கீழே உள்ள வரிகள் பீஷ்மர் கூறும் வரிகள் ஆகும்:

தாஹோ மோஹ: ச்ரமச்சைவ க்லமோ க்லாநிஸ்ததா ருஜ:
தவ ப்ரஸாதாந் கோவிந்த ஸத்ய: வ்யபகதாநி மே
யச்ச பூதம் பவிஷ்யச்ச பவச்ச பரமச்யுத
தத்ஸர்வமனுபச்யாமி பாணௌ பலமிவாஹிதம்
வேதோக்தச்சைவ யே தர்மா: வேதாந்த நியதாச்சயே
தாந் ஸர்வாந் ஸம்ப்ர பச்யாமி தரதாநாத் தவாச்யுத

இதன் பொருள் - பீஷ்மர், ”கோவிந்தா! உனது கருனை காரணமாக நான் தாகம், பசி, களைப்பு, நோய், சோம்பல் போன்றவை இல்லாமல் உள்ளேன். மூன்று காலங்களையும் என்னால் காண முடிகிறது. அச்யுதனே! வேதவேதாந்தங்களில்

கூறப்பட்டுள்ள தர்மம் பற்றிய அனைத்தையும் உனது கருணை மூலம் அறிய இயன்றது”, என்றார். மேலும் அவர் - யுவேவ ச அஸ்மி ஸம்வருத்த: த்வதநுஷ்யாந வ்ரும்ஹித: வக்தும் ச்ரேய: ஸமர்த்தே அஸ்மி த்வத்பர ஸாதாத் ஜநார்த்தன - ஜனார்த்தனா! உனது கருணை காரணமாக, நான் உன் மீது தடையற்ற பக்தி வைத்தேன், இதனால் உனது கருணையை மேலும் அளித்தாய் - என்றார். இதன் காரணமாகத் தனக்கு அனைத்து தர்மங்களும் புலப்பட்டதாகக் கூறினார். இப்படிப்பட்ட பீஷ்மர் - ஏஷ மே ஸர்வ தர்மாணாம் தர்மை அதிகதமோ மத: - இதுவே (விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் உள்ள மஹாபாரத அத்தியாயம்) மிகவும் உயர்ந்த தர்ம மதம் - என்றார்.

5. அனைவரும் ஏற்ற ஒன்று

விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் என்பது உலகில் உள்ள அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகும். பகவானுக்கு இந்தத் திருநாமங்களுடன் உள்ள தொடர்பு மஹாபாரதம் சபாபர்வத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணு தர்மத்தில் உள்ள கஜேந்திர மோஷ பகுதியில் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் கூறப்பட்டது. விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் உள்ளடக்கிய மஹாபாரத்தின் இந்த அத்தியாயத்திலும் (ஸஹஸ்ரநாமம் உள்ள அத்தியாயம்), முகவுரை மற்றும் பலன் கூறும் பகுதி ஆகியவற்றிலும் ஸஹஸ்ரநாமத்தின் பெருமை கூறப்பட்டது.

ஆயுர்வேதம் முதலான பல சாஸ்திரங்களில் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் பற்றி உயர்வாகக் கூறப்பட்டதைக் காணலாம். உதாரணமாகக் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சரகஸம்ஹிதை - விஷ்ணும் ஸஹஸ்ரமூர்த்தானாம் சராசரபதிம் விபும் ஸ்துவந் நாம ஸஹஸ்ரேண ஜ்வராந் ஸர்வாந் வ்யபோஹதி - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தின் நாயகனான மஹாவிஷ்ணுவின் ஆயிரம் திருநாமங்களைக் கூறுவதன் மூலம் பயம் அனைத்தும் நீங்கிவிடுகிறது.
- மேஹப்ராயச்சித்தம் என்பதில் (இது சிறுநீர் தொடர்பான நோய்கள் விளக்கும் பகுதி) - ஜப்யம் புருஷஸுக்தம் - புருஷஸுக்தம் கூறும்போது அனைத்து நோய்களும் நீங்குகிறது; இதனை தொடர்ந்து - ததைவ பகவந் நாம ஸஹஸ்ரம் பாரதோதிதம் - ஸஹஸ்ரநாமம் கூறப்படவேண்டும் - என்று உள்ளது.
- ததைவ பகவன் நாம ஸஹஸ்ரம் பரிகீர்த்தயேத் - குஷ்டம் தீர ஸஹஸ்ரநாமத்தைப் ப்ராயச்சித்தமாகக் கூற வேண்டும்.

- பலவிதமான ஜீரம் பற்றிக் கூறும்போது - ஹோமஸ்து பூர்வவத் ஜப்யம் விஷ்ணோர் நாம ஸஹஸ்ரகம் - பலவிதமான நோய்களும் ஹோமத்துடன் கூடிய விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம ஜபம் மூலம் நீங்கிவிடும்.
- க்ரஹதோஷங்கள் பற்றிக் கூறும்போது - ஆஸரத்மதம் மருத்ஸுக்தம் விஷ்ணோர் நாம ஸஹஸ்ரகம் அந்யத்ர ச ஏவம் விதம் அந்வேஷ்டவ்யம் - மருத்ஸுக்தம் கூறுவதும், விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் பாராயணம் செய்வதும் அனைத்து கிரஹதோஷங்களுக்கும் ஏற்றது.

இது போன்று பல இடங்களிலும் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் புகழ்ப்பட்டது. பல ஆசிரியர்களும் இந்த ச்லோகத்தை மிகவும் உயர்ந்த கவசம் என்று கூறுகின்றனர் (ஸர்வ ஜீவரகைஷ). பட்டபாணன் என்பவர் ஸுதிகா க்ருஹ வர்ணனையில் - அவிச்சிந்ந பட்மமான நாராயண நாம ஸஹஸ்ரம் - பிள்ளைப் பேற்றின்போது நாராயணனின் ஸஹஸ்ரநாமம் ஜபிப்பது மிகவும் இன்றியமையாதது - என்றார்.

இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தைக் கற்றும், மனப்பாடம் செய்தும், கேட்டும், ஜபித்தும், பாடியும், எழுதியும், பொருள் எழுதியும், இதனைக் கூறுபவர்களை மரியாதை செய்தபடியும் உள்ளனர். இதன் மூலம் அமங்கலம் மற்றும் கவலைகள் நீங்கப் பெறுகின்றனர். இந்தப் பாராயணம் மூலம் விஷம், பேய்பிசாசு, நோய், க்ரஹதோஷம், தீய கனவுகள், தீயசக்திகள், மகாபாவங்கள் ஆகியவை நீங்கிவிடுகின்றன. இதன் மூலம் அனைத்துச் செல்வங்களும் நிறைகின்றன, ஸம்ஸாரக்கட்டு அவிழ்கிறது, பரமபதம் கிட்டி விடுகிறது. இதனைப் பாராயணம் செய்வதன் மூலம் ஒரு சிலர் வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல், பகவானின் குணங்கள் என்ற அமிர்தத்தில் திளைப்பதை மட்டுமே எண்ணியுள்ளனர். குழந்தைகள், ஊமைகள், மூர்க்கன், பெண்கள், நாத்திகள் ஆகியவர்களுக்கு ஏற்ற பாதுகாப்பாகவும் உள்ளது. வேதங்கள் கூட அனைவருக்கும் ஏற்றதல்ல. வேதங்களில் உள்ள குறிப்பிட்ட பகுதிகள் - சில கோத்ரம், சில வர்ணம் ஆகியவற்றுக்கு மட்டுமே ஏற்றது. இதன் மூலம் அனைவரும் ஓதுவது தடுக்கப்பட்டது. இது போன்று தடைகள் ஏதும் இல்லாமல் உள்ளதால் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் அனைவராலும் ஏற்கப்பட்டது.

6. பகவத் கீதை போன்ற உயர்ந்த வைகளுக்கு சமம்

மஹாபாரதத்தின் பல ஸித்தாந்தங்களை ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை, ஸ்ரீமந்நாராயணீயம், யாநம், ஸந்தி, அக்ரபூஜை, உத்தமதர்ம அநுஸாநம் போன்றவை விளக்குகின்றன. இவற்றுடன் ஸஹஸ்ரநாமம் ஒத்துள்ளது.

ஆக மேலே உள்ள ஆறு காரணங்களால் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் மிகவும் ஏற்றது என்றும், அனைவருக்கும் பொருத்தமானது என்றும் கூறப்பட்டது. சாஸ்த்ரஞானம் நிரம்பிய தேவச்சிரவஸ், தேவஸ்தானர், நாரதர், வாத்ஸ்யாயநர், அச்மர், ஸுமந்து போன்ற பலர், தங்கள் இடைவிடாத முயற்சி மூலம் பகவானை நேரில் கண்டவர்கள் ஆவர். இவர்கள் இந்தப் புனிதமான ச்லோகத்தை அங்கீகரித்துள்ளனர். அனைத்திற்கும் ஸர்வேஸ்வரனும், தாமரை போன்ற கண்கள் உள்ளவனும், ஆசார்யர்கள் அனைவருக்கும் ஆசார்யனாய் உள்ளவனும், ஸ்ரீமத்பகவத் கீதை உரைத்தவனும், உபநிஷத்துக்களின் எல்லையும் ஆகிய கண்ணன் செய்தது என்ன? பீஷ்மர் இந்த விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தை உபதேசம் செய்தபோது, மற்றவர்களுடன் இணைந்து நின்று, மிகவும் சந்தோஷத்துடன் கேட்டான். எம்பெருமானின் திருக்கல்யாணகுணங்கள் அனைவருக்கும் புரியவேண்டும் என்பதற்காக, இந்த பாஷ்யம் நம்மால் (ஸ்வாமி பராசர பட்டர்) செய்யப்படுகிறது.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 25)

அதிகரணம் - 12 - ஸாம்பராயதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - உபாஸகனின் கர்மம் முழுவதும் அவன் உடலை விட்டுக் கிளம்பும் காலத்தில் அழிந்து விடுகின்றன என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது.

3-3-27 ஸாம்பராயே தர்த்தவ்யாபாவாத் ததா ஹி அந்யே

பொருள் - மோக்ஷம் அடையும் காலத்தில் அழிகின்றன, அதன் பின்னர் அனுபவிக்கப்பட வேண்டியது ஏதும் இல்லாமையால், இப்படியே கூறப்படுகின்றன.

விஷயம் - மோக்ஷம் அடையும் உபாஸகனின் புண்ணிய பாவ கர்மங்கள், அவனை விட்டு நீங்குவதும், அவை மற்றவர்களைச் சென்றடைவதும் பற்றிக் கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - புண்ணியபாவங்கள் எப்போது உபாஸகனை விட்டு விலகுகின்றன? ஒரு பகுதி உடலை விட்டுக் கிளம்பும்போதும், மீதம் உள்ள பகுதி மோக்ஷம் செல்லும் வழியிலும் நீங்குகிறதா? அல்லது உடலை விட்டுக் கிளம்பியவுடனேயே அனைத்து புண்ணிய பாவங்களும் விலகிவிடுகின்றனவா? இவற்றில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - ச்ருதிகளில் இந்த இரண்டும் விதமும் கூறப்பட்டுள்ளது. கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-3) - ஸ ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநம் ஆபத்ய அக்நிலோகம் ஆகச்சதி - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்லத் தொடங்கி, முதலில் அக்னி லோகத்திற்கு வருகிறான் - என்று கூறத் தொடங்கியது. இதனைத் தொடர்ந்து இதே உபநிஷத்

(1-4) - ஸ ஆகச்சதி விரஜாம் நதீம் தாம் மநஸாத்யேதி தத் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே தூநுதே - அதன் பின்னர் வ்ரஜாநதிக்கு வந்து சேர்கிறான், தனது ஸங்கல்பம் மூலம் தாண்டுகிறான், அந்த இடத்தில் தனது புண்ணியபாவங்களைத் துறக்கிறான் - என்று கூறியது.

சாந்தோக்யத்தில் (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர்முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரமக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்ம லோகமபி ஸம்பவாமி - குதிரை தனது முடியை உதிர்ப்பது போன்றும், சந்திரன் ராகுவின் முகத்தில் இருந்து வெளிவருவது போன்றும், இந்த உடலைக் கைவிட்டு, புண்ணியம் செய்த நான் என்றும் உள்ள ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைகிறேன் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம், உடலைக் கைவிடும்போதே புண்ணியபாவங்களும் விலகிவிடுகின்றன என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

சாட்யாயந சாகை - தஸ்ய புத்ரா தாயம் உபயந்தி ஸுஹ்ருத: ஸாது க்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாவ க்ருத்யாம் - புத்திரர்கள் அவன் செல்வத்தையும், நண்பர்கள் அவன் புண்ணியங்களையும், விரோதிகள் அவனது பாவங்களையும் அடைகின்றனர் - என்று கூறியது. இங்கு அவனுடைய புத்திரர்கள், அவனது செல்வத்தைப் பெறும் அதே நேரத்தில், அவனது புண்ணியபாவங்களை மற்றவர்கள் பெறுகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது காண்க. இதன் மூலம் உடலை விட்டுக் கிளம்பும்போதே இவை நீங்கி விடுகின்றன என்றே ஆகிறது.

ஆகவே புண்ணியபாவங்களின் ஒரு பகுதியானது உடலைக் கைவிடும்போதும், எஞ்சிய பகுதியானது மோக்ஷம் செல்லும் வழியிலும் நீங்குகின்றன என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ஸாம்பராயே - மரணகாலத்திலேயே, உடலைக் கைவிடும் அந்த நேரத்திலேயே, அனைத்து புண்ணியபாவங்களும் நீங்கிவிடுகின்றன என்றே கொள்ள வேண்டும். ஏன்? தர்த்தவ்யாபாவாத் - உடலை விட்டுக் கிளம்பியவுடன் புண்ணிய பாவங்களின் பலனாக அவன் அனுபவிக்க வேண்டிய சுகமோ துக்கமோ ஏதும் இல்லை. அவனது ப்ரஹ்மவித்யையின் பலனாக அவன் அனுபவிக்க வேண்டிய ப்ரஹ்ம அனுபவம் தவிர, வேறு சுகதுக்கங்கள் ஏதும் அனுபவிக்கப்பட வேண்டியதில்லை.

பல வேதவரிகளும் இந்த உபாஸகனுக்கு ப்ரஹ்ம அனுபவம் தவிர அனுபவிக்கவேண்டிய சுகதுக்கங்கள் ஏதும் இல்லை என்றே கூறுகின்றன. இவை கீழே உள்ளன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-1) - அசரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருசத்: - உடல் நீங்கப்பெற்ற உபாஸகனை சுகமோ துக்கமோ அடையாது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - ஜீவன் இந்த உடலை விட்டுப் புறப்பட்டு, உயர்ந்த ஜ்யோதியை அடைந்து, தனது ஸ்வரூபத்தின் தன்மையைப் பெறுகிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயேத ஸம்பத்ஸ்யே - கர்மங்கள் கழியும்வரை மட்டுமே உபாஸகனுக்குக் காலதாமதம் ஆகிறது, அதன் பின்னர் உடனே ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து விடுகிறான்.

3-3-28 சந்தத உபயாவிரோதாத்

பொருள் - முரண்பாடு ஏற்படாமல் இருக்க சரியானபடி வரிசை கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திர ஸித்தாந்தம் தொடர்கிறது) - இப்படியாகப் புண்ணிய பாவங்கள் நீங்கும் காலத்தைக் கூறும் வேதவரிகளுக்கும், கற்பிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கும் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இருக்கக்கூடாது. ஆகவே கௌஷீதகீ உபநிஷத் வரியில் உள்ள (சூத்திரம் 3-3-27 பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள கௌஷீதகீ உபநிஷத் வரிகள்) பதங்களின் வரிசையை சற்றே மாற்றிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அந்த வரியில் உள்ள - தத் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே தூநுதே - என்ற பகுதியை, ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநமாபத்ய என்ற பதங்களுக்கு முன்பாக வைத்துப் படிக்க வேண்டும் (அதாவது - புண்ணியபாவங்களைக் கைவிட்டு, தேவயாந மார்க்கத்தை அடைந்து, அக்னிலோகம் வருகிறான் - என்று கொள்ளவேண்டும்).

3-3-29 கதே: அர்த்தத்வம் உபயதா அந்யதா ஹி விரோத:

பொருள் - இரண்டு விதமாகக் கொண்டால் மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்பது பொருந்துகிறது. இப்படிக் கொள்ளவில்லை என்றால் விரோதமாகிவிடும்.

பூர்வபக்ஷம் (இது பூர்வபக்ஷம் மட்டுமே உள்ள சூத்திரமாகும்) - உபாஸகனின் புண்ணிய பாவங்களின் ஒரு பகுதியானது, உடலை விடும்போது நீங்குகின்றன என்றும், எஞ்சிய பகுதியானது அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்லும்போது கழிகின்றன என்றும் கொள்ள வேண்டும். இப்படிக் கொண்டால் மட்டுமே,

தேவயாந மார்க்கத்தைக் கூறிய கௌஷீதகீ உபநிஷத் வரிக்குப் பொருள் உண்டு. இதனை விடுத்து, உடலை விடும்போதே புண்ணிய பாவங்களும் கழிந்து விடுகின்றன என்று கொண்டால், அந்தக் கர்மங்களால் உண்டான ஸூக்ஷ்ம சரீரமும் அழிந்துவிடும் என்றாகிறது. இப்படியாக ஸூக்ஷ்ம சரீரம் அழிந்துவிட்ட நிலையில், உடல் இல்லாத ஆத்மா அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்வது இயலாத ஒன்றாகிவிடும். ஆகவே உபாஸகன் மரணம் அடையும்போதே அனைத்து புண்ணியபாவங்களும் அழிந்து விடுகின்றன என்று கூறுவது சரியல்ல.

3-3-30 உபபந்த: தல்லக்ஷணார்த்தோபலப்தே: லோகவத்

பொருள் - உடல் தொடர்பு காணப்படுவதால் பொருத்தமே ஆகும். இப்படியாகவே உலகில் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - உபாஸகன் தனது உடலைக் கைவிட்டுக் கிளம்பும்போதே, அனைத்துக் கர்மங்களும் அழிந்துவிடுகின்றன என்று கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். ஏன்? அனைத்துக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்னரும், முக்தனுக்கு தேஹஸம்பந்தம் உள்ளது என்பதை அறியமுடியும். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - அவன் உயர்ந்த ஜ்யோதியை அடைந்து, தனது ஸ்வரூபம் கிட்டப் பெறுகிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - ஸ தத்ர பர்யேதி ஐக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: - முக்தன் அங்கு சாப்பிட்டுக் கொண்டும், விளையாடிக் கொண்டும் அனுபவிக்கிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) - ஸ ஸ்வராட்பவதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி - அவன் கர்மங்களுக்கு வசப்படாமலும், தனது விருப்பப்படி அனைத்து லோகங்களிலும் சஞ்சரிப்பவனாகவும் உள்ளான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி - அவன் தன் விருப்பத்தின்படி ஒரு சரீரத்தையோ அல்லது மூன்று சரீரங்களையோ எடுத்துக் கொள்கிறான்.

இப்படியாகப் பல வரிகளில் சரீர தொடர்பு என்று காணப்படுகிறது. இப்படியாக உடலை விடும்போது அனைத்துக் கர்மங்களும் அழிந்தாலும், ஸூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் தேவயாந மார்க்கத்தில் செல்வது பொருத்தமே ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை உற்பத்தி செய்யவல்ல கர்மங்கள் அழிந்து போன பின்னர், ஸூக்ஷ்ம சரீரம் எவ்விதம் இருக்க இயலும்?

ஸித்தாந்தம் - கூறுவோம். உபாஸனம் செய்த வித்யையின் காரணமாகவே, அந்த வித்யையின் பலத்தாலே ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் இருப்பு என்பது தொடர்கிறது. இந்த உலகில் உள்ள இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கவல்ல ஸ்தூல உடல் அழிந்து விடுகிறது. அனைத்துக் கர்மங்களும் அந்த உடலுடன் அழிந்து விடுகின்றன. ஆனாலும் ப்ரஹ்ம வித்யையானது - தான் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்திற்குக் காரணமாக இல்லாதபோதிலும் தனது பலனாகிய ப்ரஹ்ம அனுபவத்தை உபாஸகனுக்கு அளிக்கும் பொருட்டு, இவன் தேவயாந மார்க்கத்தில் செல்வதற்கு ஏதுவாக, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை உபாஸகனுக்கு நிலையாக இருக்கும்படிச் செய்கிறது.

இந்த உலகில் பயிர் செய்வதற்காகக் கிணறு, ஏரி முதலானவற்றை வெட்டுவதைக் காண்கிறோம். அந்தச் செயல்கள் முடிந்த பின்னரும், கிணறு ஏரிகள் முதலானவை அழிக்கப்படாமல், அவற்றிலிருந்து மக்கள் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் எடுத்தல் போன்ற செயல்களுக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்துவதைக் காண்கிறோம் (இது போன்று சுகதுக்கம் அனுபவிக்க ஸ்தூல சரீரம் உண்டாகிறது. அவை மறைந்த பின்னர் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நிலைக்கிறது என்று கொள்ள வேண்டும்).

பூர்வபக்ஷம் - உயர்ந்த தத்துவத்தை (ப்ரஹ்மம்) அறிந்து கொண்ட உபாஸகர்களுக்கு, அவர்கள் தங்கள் உடலை விடும்போது, அனைத்துக் கர்மங்களும் மீதம் இல்லாமல் அழிந்து விடுகின்றன. அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அவர்கள் செல்ல ஏதுவாக அவர்களின் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் மட்டுமே நிலைக்கிறது. ஆனால் அவர்களை சுகதுக்கங்கள் தொடர்வதில்லை என்று கூறுவது சரியல்ல. ஏன்? ப்ரஹ்மத்தை நேரடியாகவே அறிந்த வசிஷ்டர் முதலானவர்களுக்குக் கூட, ஸ்தூல சரீரம் அழிந்த பின்னரும் வேறு ஸ்தூல சரீரம் ஏற்பட்டது என்றும், அவர்களுக்குப் புத்திரசோகம் போன்ற சுகதுக்கங்கள் உண்டானது என்றும் நாம் அறிகிறோம் அல்லவா (இதற்கான பதில் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது)?

3-3-31 யாவத் அதிகாரம் அவஸ்திதி: ஆதிகாரினாம்

பொருள் - அதிகாரப் பதவி முடியும்வரை உள்ளது. அதுவரை கர்மமும் பதவியும் உண்டு.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திர பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - அனைத்து ஞானிகளுக்கும் உடல் விழுந்தவுடன் புண்ணிய பாவங்கள் நீங்குவதாகக் கூறப்படவில்லை. யாருக்கு உடல் விழுந்தவுடன் அர்ச்சிராதிகதியில் செல்வது

கிட்டுமோ, அவர்களுக்கு மட்டுமே, உடல் விழுந்தவுடன் புண்ணியபாவங்கள் கழிந்து விடுகின்றன. வசிஷ்டர் போன்றவர்களுக்கு அவர்கள் தொடங்கியுள்ள பதவி முடியாமல் உள்ளதால், அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்பது கிடையாது. வசிஷ்டர் போன்ற பதவிகளுக்குக் காரணமாக உள்ள கர்மம் என்பதன் மூலமே அவர்கள் அந்தப் பதவிகளைப் பெறுகின்றனர். அந்தப் பதவி முடியும்வரை அவர்களின் கர்மம் அழிவதில்லை. அவர்களின் கர்மம் அந்தப் பதவியை அனுபவித்து முடிக்கும்வரை கழிவதில்லை. எனவே வசிஷ்டர் போன்றவர்களுக்கு அவர்களின் பதவிக்குக் காரணமான கர்மம், அந்தக் கர்மம் காரணமாக உண்டான பதவி ஆகிய இரண்டும் தொடர்கிறது. எனவே அவர்களுக்கு அர்ச்சிராதிகதி என்பது இல்லை.

ஸாம்பராயாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 25)

ஆசார்ய நிஷ்டை என்பதன் விளக்கம்

இவர்களில் ஆசார்யநிஷ்டன் புத்தர்: ப்ரேஷ்யஸ்ததா சிஷ்ய இதி ஏவம் ச நிவேதயேத் என்று சாண்டில்ய ஸ்ம்ருத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஆசார்யனுடைய ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்பணத்திலே தானும் அந்தர்ப்பூதன். ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம் ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் என்கிற கணக்கிலே ஆசார்யநிஷ்டனுக்குக் கைமுதிக ந்யாயத்தாலே பலஸித்தியில் ஸந்தேஹமில்லை. ஒரு மலையில் நின்றும் ஒரு மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹ சரீரத்தில் ஐந்துக்களைப் போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸார லங்கனம் பண்ண அவரோடு உண்டான குடல் துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டான் அருளிச்செய்த பாசரம்.

அந்த: அநந்த ப்ரஹணவசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர்நௌகா குஹர நிஹிதோ நீயதே நாவிகேந
புங்க்தே போகாநவிதித நிபஸ்ஸேவகஸ்யார்க்ககாதி:
த்வத் ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகோ மே தயாநு:

என்று ந்யாஸதிலகத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் - உக்திநிஷ்டை, ஆசார்யநிஷ்டை ஆகிய இரண்டில் ஆசார்யநிஷ்டையை அடைந்தவன் நிலை என்ன? சாண்டில்யஸ்ம்ருதி (3-75) - புத்தர்: ப்ரேஷ்யஸ்ததா சிஷ்ய இதி ஏவம் ச நிவேதயேத் - புத்திரன், தாஸன், சீடன் என்ற வரிசையில் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆசார்யநிஷ்டையை அடைந்தவன் ஆசார்யனின் பர ஸமர்ப்பணத்தில் தானும் அடங்கியவனாக உள்ளான்.

சாண்டில்யஸ்மருதி (1-95) - ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம் ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் - எம்பெருமாளை அடைந்தவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயம் உண்டாகலாம், அவன் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் விருப்பம் உள்ளவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயமே அவசியம் இல்லை - என்று கூறியது. இதற்கு ஏற்றாப்போல், ஆசார்யனை அடைந்தவர்களுக்குப் பலன் கிட்டுமா அன்ற சந்தேகமே அவசியம் இல்லை (கைமுதிக ந்யாயம் என்றால் தகுதி இல்லாதவனுக்கு அனைத்தும் கிட்டும்போது, தகுதி உள்ளவனுக்குக் கிட்டாதா என்பதாகும்). ஒரு மலையில் உள்ள சிங்கம் மற்றொரு மலைக்குத் தாவும்போது, அதன் உடலில் உள்ள ஈ, கொசு முதலான கிருமிகளும் அதனுடனே சேர்ந்து செல்லும் அல்லவா? எம்பெருமானார் ப்ரபத்தி செய்தபோது, அவருடன் நமக்கு உள்ள காரணமாக, நமக்கும் அந்த ப்ரபத்தி கிட்டிவிட்டது என்று முதலியாண்டான் கூறுவது காண்க. மேலும் ந்யாஸதிலகத்தில் (21) -

அந்த: அநந்த ப்ரஹணவசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர்நௌகா குஹர நிஹிதோ நீயதே நாவிகேந
புங்க்தே போகாநவிதித நிபஸ்ஸேவகஸ்யார்க்ககாதி:
த்வத் ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகோ மே தயாளு:

என்று உள்ளது காண்க. இதன் பொருள் - திருவரங்கனே! குருடன் ஒருவன் கண்பார்வை உள்ளவனைப் பிடித்தபடி நடக்கிறான். கால் விளங்காதவன், ஓடம் ஓட்டுபவனால் ஓடத்தில் கொண்டு செல்லப்படுகிறான். அரசனின் வேலையாட்களின் புத்திரர்கள் அரசனை அறியமாட்டார்கள் என்றாலும், போகங்களை அனுபவித்தபடி வாழ்கின்றனர். இது போன்றே கருணை நிரம்பிய ஆசார்யன் உன்னை நான் அடையும்படிச் செய்கிறார்.

ப்ரபத்தி இல்லாமல் மோக்ஷம் இல்லை

ஏதேனும் ஒரு ப்ரகாரமாகவுமாம், ஆரேனும் ஒருவர் அனுஷ்டிக்கவுமாம் ப்ரபத்திக்கல்லது ஸர்வேச்வரன் பரமபுருஷார்த்தம் கொடுக்க இரங்கான் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஏதேனும் ஒரு உபாயம் மூலமாகவோ அல்லது ஓர் ஆசார்யன் நமக்காகவோ ப்ரபத்தி என்பதைச் செய்யவேண்டும். இப்படிச் செய்யாமல் ஸர்வேச்வரன் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை அளிக்க முன்வரமாட்டான்.

பலவிதமான உபாயங்களும் அவற்றின் உபகாரங்களும்

இப்படி பசர்மநுஷ்ய: பசுநீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா: தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் என்றும், தே வயம் பவதா ரசுஷ்யா பவத்விஷயவாஸிந: நகரஸ்தோ வநஸ்யோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேச்வர என்றும், "நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்கு உய்த்தனன்" என்றும், "வன்மையாவது உன் கோயிலில் வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மை" என்றும் சொல்லுகிற பகவதாபிமாந பகவத்விஷயவாஸாதிகளுக்கும் தன் பக்கலிலேயாதல் பிறர் பக்கலிலேயாதல், முன்பேயாதல் பின்பேயாதல் ஓர் உபாயத்துவக்குண்டு. எங்ஙனெயென்னில் இவை உபாஸநத்திலேயாதல் ப்ரபத்தியிலேயாதல் மூட்டியும், உத்பந்நோபாஸனனுக்கு உத்தரோத்தர உபசயத்தைப் பண்ணியும், ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் பண்ணினவனுக்கு இங்குற்ற கைங்கர்யாபிவ்ருத்தியை உண்டாக்கியும், பகவத் ப்ராப்தியிலே த்வரையை உண்டாக்கியும் உபகாரங்களாம்.

விளக்கம் - திவ்யதேசங்களில் வசிப்பது முதலான செயல்கள் மோசுஷத்தை நேரடியாகவோ அல்லது தாமாகவோ அளிக்கவல்லவை அல்ல. கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (1-15) - பசர்மநுஷ்ய: பசுநீ வா யே ச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா: தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - பசு, மனிதன், பறவை முதலானவர்கள் ஒரு பாகவதனை அண்டுவதன் மூலமே மோசுஷம் பெறுகின்றனர்.
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-20) - தே வயம் பவதா ரசுஷ்யா பவத்விஷயவாஸிந: நகரஸ்தோ வநஸ்யோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேச்வர - நீ எங்களின் அரசனாக இருப்பதால் உன்னால் நாங்கள் காக்கப்பட வேண்டியவர்கள். நீ நாட்டில் இருந்தாலும், காட்டில் இருந்தாலும் நீயே எங்கள் அரசன் ஆவாய்.
- திருவாய்மொழி (7-5-1) - நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்கு உய்த்தனன் - சிறந்த இடமான அயோத்தியில் வாசம் செய்யும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் நல்ல ஸ்வபாவம் உண்டாகும்படிச் செய்தான்.

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-1-3) - வன்மையாவது உன் கோயிலில் வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மை - என்னுடைய பலம் என்பது நீ வாசம் செய்கின்ற திவ்யதேசங்களில் வசிக்கும் வைணவன் என்பதே ஆகும்.

இந்த வரிகளிலும் மறைமுகமாக ப்ரபத்தி என்பது உக்திநிஷ்டையாகவோ ஆசார்யநிஷ்டையாகவோ கூறப்பட்டது எனலாம். எப்படி? மேலே கூறப்பட்டுள்ள அனைத்தும் ஒருவனை பக்தி மார்க்கத்திலோ ப்ரபத்தி மார்க்கத்திலோ ஈடுபடுத்தவல்லவை ஆகும். ஒருவனுக்கு முன்பே பக்தி அல்லது உபாஸனம் கைகூடியிருந்தால், இது போன்றவை (திவ்யதேச வாசம்) அவனுக்கு அந்த பக்தி அல்லது உபாஸனத்தை மேலும் வளர்க்கவல்லவை ஆகும். ஒருவன் ப்ரபத்தி செய்திருப்பான் என்றால், இவை அவனுக்கு கைங்கர்ய ருசியை உண்டாக்கவல்லவை ஆகும். இப்படியாக இவை உதவுகின்றன.

பக்தி ப்ரபத்தி - ஒற்றுமை வேற்றுமைகள்

இவர்களில் வ்யாஸாதிகளைப்போலே உபாயாந்தர ஸமர்த்தனாகையாலே அகிஞ்சனும்ன்றிக்கே விலம்பக்ஷமனாகையாலே அநந்யகதியும்ன்றிக்கேயிருக்கிற ஸத்வாரக ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு ப்ராப்தகர்ம பர்யவஸாந பாவியான அந்திம ப்ரத்யயத்தை அவதியாக உடைத்தான உபாஸனரூப அங்கியினுடைய யதாவந்நிஷ்பத்தி பூர்வகமான மோக்ஷம் பலம்.

விளக்கம் - இவர்களில் பக்திக்கு மார்க்கமாக ப்ரபத்தியைக் கொண்டவர்கள், வ்யாஸர் முதலானோர் போன்று, மோக்ஷம் அடைய ப்ரபத்தி அல்லாத மற்ற மார்க்கங்களும் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். ஆக இவர்கள் வேறு கதி இல்லாதவர்கள் (அகிஞ்சனர்கள் அல்லர்) அல்லர். இவர்கள் மோக்ஷம் கிட்டும்வரை பொறுத்திருக்கத் தயாராக உள்ளதால், மற்ற விஷயங்களிலும் ஈடுபடுவர். இவர்கள் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட (ப்ராப்தகர்மம்) கர்மங்கள் முற்றிலுமாக அழிந்த பின்னரே மோக்ஷம் பெறுவார்கள். மரண காலத்தில் மட்டுமே இது நிகழ்வதாக இருக்கும். இப்படிப்பட்டவர்கள் பக்தியை மோக்ஷ உபாயமாகக் கொண்டதால், பக்தியின் இலக்கணம் பரிபூர்ணமாகப் பின்பற்றப்பட்டால் மட்டுமே மோக்ஷம் கிட்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 25)

127. நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

அவதாரிகை - ஈச்வரனுடைய நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞானத்தை உடையனாய்க் கொண்டு, அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதனனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டுகிறதுதானென்? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - நீரிலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் நம் அனைவருக்கும் இயல்பாகவே உறவினனாக இருக்கிறான். நமக்கு உபேயமாகவும், உபாயமாகவும் உள்ளான். இப்படி அவனைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னரும் நேரடியாக அவனை அண்டாமல், பெரியபிராட்டியை சிபாரிசு ஆக நிறுத்தி, அவனை அடையவேண்டிய அவசியம் என்ன என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சீதளமான ஜலத்திலே சென்று அணுகவொண்ணாதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம், ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு என்கிறபடியே. ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்த்வம், ஸமாச்ரயணீயத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களாலே ப்ரஸந்நமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ: என்கிறபடியே சேதநன் தீரக் கழியப்பண்ணின அபராதமடியாக சுஷிபாமி, ந சுஷிபாமி என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது கிமேதந் நிர்ந்தோஷ: க இஹ ஜகதி இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய உபதேஸாதிகளாலே அச்சீற்றத்தையாற்றி தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக - என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த ஜ்ஞானம்

பிறந்தவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகார புரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - குளிர்ச்சியாக உள்ள நீரின் அருகில் வெப்பத்தை உடைய நெருப்பு செல்லும்போது கிளருவது இயல்பாகும். இந்தக் குளிர்ந்த நீர் போன்று எம்பெருமானின் திருவுள்ளம் குளிர்ச்சியாகவே உள்ளது. இதனை கீதை (5-29) - ஸூஹ்ருதம் ஸர்வ பூதானாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் நண்பனாக உள்ளேன் - என்பதன் மூலமும், கீதை (4-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு - அனைத்து உயிர்களுக்கும் சமாக உள்ளவன் - என்பதன் மூலமும் அறியலாம். இப்படியாக அனைத்து உயிர்களிடமும் நட்பு, அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஒரே போன்று அடைக்கலமாக இருத்தல் முதலான ஸ்வபாவங்களால் அவனது திருவுள்ளம் எப்போதும் குளிர்ந்தே உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது ஸ்ரீகுணரத்நகோஸம் (52) - பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ: - பரிபூர்ணமான கருணை உடைய ஸர்வேச்வரன், குற்றங்கள் நிறைந்த மனிதர்களைக் கண்டு கோபம் கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப சேதனன் செய்த எல்லையற்ற குற்றங்கள் காரணமாக எம்பெருமான் கீதை(16-19) - சஷிபாமி - அவனைத் தள்ளிவிடுகிறேன்; வராக புராணம் - நசஷமாமி - மன்னிக்கமாட்டேன் - என்று கோபம் கொள்கிறான். இப்படி உள்ளபோது மஹாலக்ஷ்மிக்காக மட்டுமே தனது கோபத்தை அவன் மாற்றிக் கொள்வான். அவள் அவனிடம் ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (52) கிமேதந் நிர்த்தோஷ: க இஹ ஜகதி - "என்ன இது, இந்த உலகில் யார்தான் குற்றம் செய்யவில்லை" - என்று நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறாள். இதன் மூலம் அவனுக்கு நம்மிடம் தயையை உண்டாக்குகிறாள். ஆக ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்து உறவுமாக உள்ளோம் என்று தெரிந்த ஒருவனுக்குத் தன்னுடைய குற்றத்தைக் கண்டால் பயம் உண்டாகும். ஆகவே இவளைச் சிபாரிசு செய்பவளாக நிறுத்தவேண்டும் என்று கருத்து.

128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

அவதாரிகை - "இத்தலையிற் கார்யம் எறிட்டுக்கொண்டு அத்தலையை வசீகரித்தும் இரண்டும் தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள்தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?" என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவள் தாயாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சேதனனைக் காப்பாற்றுதல், ஸர்வேச்வரனை வசியப்படுத்துதல் ஆகிய இரண்டையும் செய்யவல்ல, குற்றமற்ற, புருஷகாரமாக இவள் இருக்கிறாளா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் என்றும், அகில ஜகந்மாதரம் என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய். "தந்தம் மக்கள் அழுது சென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்" என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய க்லேசங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே, விஷ்ணு பத்நீ என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்நியாய் "பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவன் தன் வைலசஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமத விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம் என்கை.

விளக்கம் - விஷ்ணுபுராணம் (1-9-1) - த்வம் மாதா - நீயே அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளாய்; சரணாகதி கத்யம் - அகில ஜகந்மாதரம் - அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சேதனர்களுக்கும் இவளே தாயாக உள்ளாள். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-2-3) - தம் தம் அழுது சென்றால் தாய்மாராவார் தரிக்ககில்லார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சேதனர்களுடன் இவளுக்கு உள்ள தாய்மை உறவு காரணமாக சேதனர்களின் துன்பத்தைக் கண்டால் பொறுக்க இயலாமல் இருக்கிறாள். யஜுர்வேதம் - விஷ்ணுபத்நி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் பத்தினியாக உள்ளாள். திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவளது மேன்மைகளைக் கண்டு இவள் மீது காதல் வயப்பட்டு, இவள் கூறும்படி அவன் நடக்குமாறு செய்து விடுகிறாள். ஆகவே இவள் தோஷங்கள் அற்ற புருஷகாரமாக உள்ளாள் என்று கருத்து.

129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே.

அவதாரிகை - "எல்லாம் செய்தாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீத்துவன்" என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப்போமோ? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - திருவடியை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தடைகள் இல்லாத சுதந்திரமானவன் ஆவான். அவன் சேதனர்களின் குற்றங்களை ஆராய்ந்து, அவற்றை அறுக்கும்விதமாகத் தண்டனைகளை அளிக்கிறான். இப்படி உள்ளபோது இவள் என்ன செய்தாலும் அவனை மன்னிக்கும்படிச் செய்ய இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தன்னைப் பத்து மாஸம் தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணின அந்த ராஷ்டிரிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சித்ரவதம் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல்மிறுங்கனான திருவடியையுமுட்பட க: குப்யேத் என்றும், ந கச்சிந்நாபராத்யதி என்றும் இத்யாதி உபதசத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள் "மலராள தனத்துள்ளான்" என்றும், "மாமலர் மங்கை மண நோக்கமுண்டான்" என்றும், "அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் போக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு, "நின்னன் பின்வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக" என்கிறபடியே "மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போ" என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன் பின்னே போம்படி தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமிறே - என்கை. "செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு" என்னும்படி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறுதலிக்குமவள் "தான் முயங்கும்" என்னும்படியான போக்யத்தைக்குத் தோற்று "எத்தைச் செய்வேம்" என்று தலைதடுமாறி "நின்னன் பின்வழி நின்று" அதனின் பின்னே படர்ந்தான் என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல்வழி போமவனைப் பெறுப்பிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்ல வேண்டாவிறே என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - அசோக வனத்தில் சீதையைப் பத்து மாதங்கள் பயமுறுத்தியும், துன்புறுத்தியும் இருந்த அரக்கிகளின் குற்றங்களை அனுமன் கணக்கிட்டு, அவர்களைச் சித்திரவதை செய்யவேண்டும் என்று உறுதியாக நின்றான். அப்படிப்பட்ட அனுமனிடம் சீதை - கப்யேத் - யார் கோபம் கொள்வார்கள் - என்றும், ந கச்சிந்நாபராத்யதி - குற்றம் செய்யாதவன் யாரும் இல்லை - என்றும் ஸமாதானம் கூறினான். இப்படியாக அனுமனின் சீற்றத்தைப் போக்கினான். எம்பெருமான் இவளிடம் கீழே உள்ள வரிகளின்படி மயங்கி நிற்கிறான்:

- மூன்றாம் திருவந்தாதி (3) - மலராள தனத்துள்ளான்
- பெரியதிருமொழி (8-10-1) - மாமலர் மங்கை மண நோக்கமுண்டான்
- திருவாய்மொழி (3-10-8) - அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்

பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-10-7) - நின்னன் பின்வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக - என்று கூறுவது போன்று, சீதை இராமனிடம், "மாய மானின் பின்னே செல்வாய்", என்று கூறுகிறாள். அந்தச் செயலால் ஏற்படக் கூடிய விபரீதத்தை உணராமல், அவள் கூறியபடி அதன் பின்னே இராமன் செல்கிறான். இப்படியாகத் தான் கூறியதைக் கேட்கின்ற எம்பெருமானின் கோபத்தை நீக்கி,

அவனை மன்னிக்கும்படிச் செய்வதில் பெரியபிராட்டியார் வல்லவள் ஆவாள். இவரது (பிள்ளைலோகாசார்யர்) திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனார் பின்வருமாறு அருளிச் செய்தார் - இராமனும் சீதையும் அனுமனுக்குத் தாங்கள் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறோம் என்று திகைக்கும்படியாக, அனுமன் அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தான். ஆயினும் அனுமன் கூறுவதை மறுத்து, சீதை அவனைத் திருத்தினாள். சீதையின் புன்முறுவலில் மயங்கு அவள் கூறியதைக் கேட்டு, அடுத்து வருவது அறியாமல் மானின் பின்னே சென்றான். இப்படி உள்ளபோது அவனை இவள் சேதனர்களின் குற்றத்தை மறக்கும்படிச் செய்வாள் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?

130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்யமென்கிறது.

அவதாரிகை - ஆக ஸ்ரீமத் பதத்தில் ப்ரக்ருத்யம்சத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ், ப்ரத்யயாம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் - மதுப்பாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத் என்பதில் உள்ள "ஸ்ரீ" என்பதன் பொருளை இதுவரை அருளிச் செய்தார். இனி அதில் உள்ள "மத்" என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இம்மதுப்புத்தான் நித்யயோகே மதுப்பாலையாலே, இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் - மத் என்ற பதம் "எப்போதும் சேர்ந்துள்ளது" என்ற நித்ய தன்மையை உணர்த்துவதாக வந்துள்ளதால், இங்கு அந்தப் பதம் புருஷகாரத்திற்கு உதவும் பிராட்டி மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவரின் சேர்க்கை எப்போதும் உள்ளது என்பதைக் கூறுகிறது.

131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

அவதாரிகை - இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார் - இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை - என்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட சேர்த்தியான நித்யயோகத்தை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்ரீய:பகிர்நிகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப: என்று ஸ்வரூப நிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளுக்கு முன்னே ஸ்ரீய:பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாந நிரூபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவம் இருப்பது - என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் குணங்களான ஞானம், ஆனந்தம் முதலானவற்றுக்கு முன்பாக, அவன் பெரியபிராட்டியின் நாயகன் என்பது எம்பெருமானாரால் கூறப்பட்டது. எங்கே என்றால், எம்பெருமானார் தன்னுடைய கீதாபாஷ்ய முன்னுரையில் - ஸ்ரீய:பகிர்நிகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக, தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக, கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக, தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற பொருள்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்தவனாக, எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் கொண்டவனாக - என்று அருளிச்செய்தார். ஆக அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முக்கியமான தன்மையாக "இவளுடைய நாயகன்" என்பது கூறப்பட்டதால், அவனுடைய இருப்பு என்பது இவளுடன் கூடினால் மட்டுமே என்பது உறுதி.

132. ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டாள்.

அவதாரிகை - ஆக ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று. இனி இவளுடைய குணப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தை அருளிச் செய்கிறார் - ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக இவள் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாக உள்ளதால், இவர்களின் சேர்த்தி உள்ளது என்று அருளிச்செய்தார். அடுத்து இவளது குணம் காரணமாகவும் அவள் இவனுடன் சேர்ந்து உள்ளாள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு நிறுத்து அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும், யத் ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநு பவேப்ய நாஸ்யம் இத்யாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியா நின்றாலும் சிறிது வரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணி வைத்த இச்சேதநனுடைய அக்ருத்யகரணாத்யபராதத்தையுங்கண்டு, "என்னாகப் புகுகிறதோ?", என்னும் பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் அகலமாட்டாள் - என்கை.

விளக்கம் - ஜீவன்களின் குற்றங்களை ஒன்று விடாமல் சரியாகக் கணக்கு எடுத்து, அவற்றுக்குத் தகுந்த தண்டனையை எம்பெருமான் அளிக்கிறான். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (61) - யத் ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநு பவேப்ய நாஸ்யம் - ப்ரம்மனின் பல ஆயுள் கடந்த பின்னரும் தொலையாத பாவம் - என்னும்படி, காலம் என்பது உள்ளவரை அனுபவித்தால் கூட, அனுபவித்து முடிக்கவேண்டிய குற்ற பலன்கள் சேதனர்களிடம் உள்ளதை அவள் காண்கிறாள். "சேதனர்களுக்கு என்ன ஆகுமோ?", என்று அச்சம் கொண்டு, எம்பெருமானை விட்டு எப்போதும் அகலாமல் இருக்கிறாள்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவெழுகூற்றிருக்கை

(பகுதி - 8)

வ்யாக்யானம் - 1

(நின்னீரடியித்யாதி) - தம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெறுகைக்குப் புருஷகாரமுண் டென்கிறார். (நின்னீரடியொன்றிய மனத்தால்) - அந்நய போக ரஸராய். (ஒரு மதி முகத்து மங்கையர் இருவரும்) - கல்மஷங்கமுற்றின பூர்ண சந்த்ரணைப்போலே தந்தாம் போகத்தைக் கோட்சொல்லாநின்ற முகத்தையுடையராய். (மங்கையர்) - துல்யசீலவயோ வருத்தாம் என்றும், யுவதிச்ச குமாரிணீ என்றும் தங்கள் பருவத்தாலே பிச்சேற்றவல்ல பிராட்டிமார் இருவரும். (மலரெனவங்கையில்) - புஷ்பத்தை த்ருஷ்டாந்திக்கவொண்ணாத மென்மையையுடையவான திருக்கைகளாலே. (முப்பொழுதும் வருட) - ஸர்வகாலமும் வருட. (அறிதுயில்) - ஆஸ்ரீத ஸம்ரசக்ஷண ப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கை. (அமர்ந்தனை) - வீசி வில்லிட்டு எழுப்பினாலும் எழுப்பப்போகாது.

விளக்கம் - (நின்னீரடியித்யாதி) - இத்தகைய பயன்களைத் தாம் பெறுவதற்குத் தம்மிடம் சரியான சிபாரிசும் (புருஷகாரம்) உள்ளது என்று கூறுகிறார். (நின் ஈரடி ஒன்றிய மனத்தால்) - உனது திருவடிகள் தவிர வேறு எதனிலும் தங்கள் உள்ளத்தைத் திருப்பாதவர்களாக. (ஒரு மதி முகத்து மங்கையர் இருவரும்) - நாம் காணும் சந்த்ரன் போன்று களங்கம் உள்ளதாக இல்லாமல், களங்கம் நீங்கிய முழு நிலவு போன்று, தங்களது போகப்பொருளான எம்பெருமாளை நமக்குக் காட்டித் தருவதாக உள்ள அழகிய திருமுகம் கொண்டவர்கள். (மங்கையர்) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் கூறுவது போன்று - துல்யசீலவயோ வருத்தாம் - ஒரே வயதும் குணமும் கொண்டவர்களாக, யுவதிச்ச குமாரிணீ - குமரிப் பருவம் முடிந்து மங்கையர் பருவத்தில் உள்ளவர்களாக, தங்கள் பருவம் மூலமாக

திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - எம்பெருமானையும் இவர்கள்பால் பித்துப் பிடிக்கும்படிச் செய்பவர்களாக உள்ள பிராட்டிமார்கள் இருவர். (மலர் அன அங்கையின்) - இவர்களின் திருக்கரங்களின் மென்மைக்கு ஒப்பாக மலர்களைக் கூடக் கூற இயலாதபடி மென்மையாக உள்ள திருக்கைகள் கொண்டு. (முப்பொழுதும் வருட) - எம்பெருமானின் திருவடிகளை எப்போதும் இடைவிடாமல் வருடியபடி உள்ளனர். (அறிதுயில்) - உன்னை அண்டிய அடியார்களை எப்படிக் காப்பது என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடி நீ உள்ளாய். (அமர்ந்தனை) - வில் கொண்டு அடித்து எழுப்பினாலும் அந்தச் சிந்தனை கலைந்து நீ எழும்பமாட்டாய்.

வ்யாக்யானம் - 2

(நின்னித்யாதி) - தேவரீர் திருவடிகளிலே ஒருமைப்பட்ட நெஞ்சையுடையராய். சந்தரனைப்போலே தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்த முகத்தை உடையராயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும் பூத்தொட்டாற் போலேயிருக்கிற ம்ருதுவான திருக்கைகளாலே திருவடிகளை வருட, ஜகத் ரக்ஷணாநுரூபமான யோகநித்ரையிலே ஒருப்பட்டிருந்தாய்; எனக்குப் புருஷகாரமில்லாமே இழக்கிறேனோ?

விளக்கம் - (நின்னித்யாதி) -உன்னுடைய பொருந்திய திருவடிகளில், வேறு எதிலும் மனதை வைக்காமல், தங்கள் சிந்தனை முழுவதும் வைத்தவர்களாக; காண்பவர்களின் களைப்பை ஆற்றும் சந்தரன் போன்று அழகாகக் குளிர்ந்த முகம் கொண்டவர்களாக பெரியபிராட்டியும், பூமிப்பிராட்டியும் உள்ளனர். இவர்கள் மலர்களால் தீண்டுவது போன்று, மென்மையான தங்கள் திருக்கரங்களால் உனது திருவடிகளை வருடியபடி உள்ளனர். இதனால் நீ உன்னை மறந்து, இந்த உலகைக் காப்பது எப்படி என்ற சிந்தனையில் ஈடுபட்டபடி உள்ளாய். ஆனால் எனக்கு ஏற்ற சிபாரிசு இல்லாமல், உன்னைப் பெறுவது என்ற பயனைப் பெறாமல் இருப்பேனோ?

வ்யாக்யானம் - 1

(நெறிமுறையித்யாதி) - முன்பு அநுஸந்தித்தபடியே ரக்ஷித்த ரக்ஷணப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. (நெறிமுறை) - சாஸ்த்ர மரியாதை தப்பாதபடி. (நால்வகை வருணமுமாயினை) - சாதூர்வரண்யமும் நீயிட்ட வழக்கு. ஆத்மாக்களுக்கு வர்ணங்களைக் கொடுத்ததும், அவர்களுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு

ஆராத்யனாயிருப்பானும் அவனிறே. அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா என்றும், வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக: என்றும், சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (மேதகுமைம்பெரும் பூதமும் நீயே) - ஆத்மாக்களுடைய தேஹாரம்பகங்களான மஹாபூதங்களும் நீயே. (மேதகு) - மேவித் தக்கிருக்கும். மேவுகையாவது தேவ: அஹம் மநுஷ்ய: அஹம் என்கிறபடியே பொருந்தியிருக்கை. அதாவது யாதானுமோராக்கையில் புக்கு அங்கே தக்கிருக்கை. அதாவது கர்மத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கை. இத்தால் ஸத்தாதிகள் நீயிட்ட வழக்கான பின்பு உன்னையொழிய ரக்ஷகருண்டோ? என்கை.

விளக்கம் - (நெறிமுறையித்யாதி) - உலகைக் காப்பது எப்படி என்று எம்பெருமாள் சிந்தித்தபடி உள்ளதாக மேலே கூறினார். இதனை எப்படிச் செய்கிறான் என்று விவரிக்கிறார். (நெறிமுறை) - சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டபடி, சிறிதும் மாறாமல் நடக்கும்படியாக. (நால்வகை வருணமுமாயினை) - நான்கு வகை வர்ணங்கள் உன்னால் படைக்கப்பட்டது. ஜீவன்களுக்கு நான்கு வகையான வர்ணங்களை அளித்ததும், அந்தந்த வர்ணங்களுக்கு ஏற்றபடி அவர்களால் ஆராதிக்கப்படுபவனுமாக அவனே உள்ளான். இதனை கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா - அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் அனுபவிப்பவனாக நானே உள்ளேன்.
- விஷ்ணு புராணம் - வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக: - அந்தந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்களின்படி நடப்பவர்களால் மஹாவிஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறான், இதனைத் தவிர அவன் வேறு எதனாலும் மகிழ்வதில்லை.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (4-13) - சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் - நான்கு வர்ணங்களும் என்னால் படைக்கப்பட்டன.

(மேதகு ஐம்பெரும் பூதமும் நீயே) - ஆத்மா பொருந்தியுள்ள உடலிற்குக் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்களும் நீயே ஆவாய். (மேதகு) - பொருந்தியிருத்தல். மேவுதல் என்றால் - தேவ: அஹம் மநுஷ்ய: அஹம் - நான் தேவர்களாகவும் உள்ளேன், மனிதர்களாகவும் உள்ளேன் - என்று கூறும்படியாக பொருந்தியிருத்தல். திருவிருத்தம் (95) - யாதானுமோராக்கையில் புக்கு - ஓர்

உடலில் புகுந்து அங்கேயே பொருந்தி, கர்மங்களுக்கு ஏதுவாக இருத்தல். ஆக எனது உடல் மற்றும் அதன் தன்மைகளுக்கு நீயே ஆதாரமாக உள்ளபோது, உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு ரக்ஷகன் உண்டோ?

வ்யாக்யானம் - 2

(நெறியித்யாதி) - சாஸ்த்ர மரியாதை தப்பாதபடி முறையிலே நடக்கிற நாலுவகைப்பட்ட வர்ணங்களும் நீயிட்ட வழக்காயிருக்கிறது. ஜகதாரம்பகமான பூதபஞ்சகங்களும் நீயிட்ட வழக்கு. ஸத்தாதிகளும் உன்னதீமான பின்பு உன்னையொழிய ரக்ஷகருண்டோ?

விளக்கம் - (நெறியித்யாதி) - சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டபடி நடந்து கொள்கிற நான்கு வகையான வர்ணங்களும் உன்னால் படைக்கப்பட்டு, உனது நியமனத்தின்படியே உள்ளன. இந்த உலகில் உள்ள சரீரங்களின் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்களும் உனக்கு அடிமையாகவே உள்ளன. அப்படி உள்ளபோது, உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு ரக்ஷகன் உண்டா?

வ்யாக்யானம் - 1

(அறுபதமித்யாதி) - ஸாமாந்யரக்ஷணஞ்சொல்லி விசேஷ ரக்ஷணஞ் சொல்லுகிறது. (அறுபதமுரலும் கூந்தல் காரணம்) - வண்டுகள் தேனைப் பருகி முரலா நின்ற திருக்குழலையுடையளாகையாலே போக்யபூதையான நப்பின்னை பிராட்டியின் பொருட்டு. (ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை) - ஏழெருத்தையும் ஊனப்படாதபடி நெரித்தாய். இத்தால் - நப்பின்னை பிராட்டியுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விரோதிகளைப் போக்கினாற்போலே என்னுடைய விரோதிகளையும் போக்கித் தந்தருள வேணும் என்று கருத்து.

விளக்கம் - (அறுபதமித்யாதி) - உலகில் உள்ள உயிர்களை இவன் காப்பது பற்றிக் கூறிய பின்னர், இவன் நப்பின்னையைச் சிறப்பாகக் காப்பாற்றிக் கைப்பிடித்ததைக் கூறுகிறார். (அறுபதமுரலும் கூந்தல் காரணம்) - தேனைப் பருகும் வண்டுகள், இவளது கூந்தலில் உள்ள தேனைப் பருகும்படியாக வந்து பொருந்துகின்றன. இப்படியாக மிகவும் அழகான கூந்தலை உடையவளும், இனிமையானவளானவளும் ஆகிய நப்பின்னை பிராட்டிக்காக. (ஏழ்விடை அடங்கச் செற்றனை) - அவளை அடையும் பொருட்டு, ஏழு எருதுகளின் கழுத்தை நெறித்தாய். நப்பின்னை பிராட்டியுடன் நீ சேர்வதற்குத் தடையாக இருந்த

எருதுகளை எப்படி அழித்தாயோ அது போன்று, உன்னை அடையத் தடையாக உள்ள எனது விரோதிகளை நீ நீக்க வேண்டும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - 2

(அறுபதமித்யாதி) - ஆறு காலையுடைத்தாய். மதுபாநார்த்தமாகப் படிந்த வண்டுகள் மதுபாநமத்தாய்க் கொண்டு ஆளத்திவையா நின்ற மயிர்முடியையுடைய நப்பின்னை பிராட்டியோட்டை ஸம்சுலேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்கள் ஏழையும் ஊட்டியாக நெரித்தாய். என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயே போக்க வேணும்.

விளக்கம் - (அறுபதமித்யாதி) - ஆறு கால்களைக் கொண்ட வண்டுகள், மதுவைப் பருகு மயக்கத்தில் இருந்தன. அவை நப்பின்னையின் அழகான கூந்தலில் படிந்து ரீங்காரம் செய்தபடி உள்ளன. இப்படிப்பட்ட அழகான கூந்தலைக் கொண்ட நப்பின்னையுடன் நீ சேர்வதற்குத் தடையாக இருந்த ஏழு எருதுகளை அழித்தாய். இது போன்றே என்னுடைய விரோதிகளை நீ நீக்க வேண்டும்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 15)

வ்யாக்யானம் - இவன் இத்தால் பெற்ற ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறது. (மறுமைக்கே வெறுமை பூண்டு) - இவனிருந்த காலத்தில் செய்த கார்யம் அத்ருஷ்டத்துக்கு தாரித்ர்யத்தைக் கூடுபூரித்தவித்தனை. சரீரதாரணத்தோபாதி ஆத்மதாரணமாயிருப்பதொரு நன்மையும் வேணுமென்று இருந்தானாகில், ஈச்வரன் அத்தையே நினைத்து ரக்ஷிக்குமிறே. தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா என்கிறபடியே ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஒருகால் நினைத்தானாகில், அஹம் ஸ்மராமி என்று அது தன்னையொன்றையுமே கொண்டு முடிய நடத்துமிறே ஈச்வரன். சரீரவிச்லேஷ ஸமநந்தரத்திலே அவ்வருகே ஒரு குளிர்ந்த விழியில்லாதபடி பண்ணிக் கொண்டானாய்த்து. இம்மையிலே வெறுமையாகில் ஆகமாபாயிகளுமாய் சரீரத்தளவுமாயிறே இருப்பது. மறுமையிலே வெறுமையாகிறது - நித்யமான ஆத்மாவுக்குப் பிறந்ததாகையாலே வந்த தாரித்ர்யமும் நித்யமிறே. இதுக்கு முன்பு ஒன்றின்றிக்கேயொழிந்தாலும் தானில்லையே என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக தீயவற்றைத் தனக்கு அரணாக அமைத்துக் கொள்வதால் என்ன நேரிடுகிறது என்று விளக்குகிறார். (மறுமைக்கே வெறுமை பூண்டு) - இவன் இந்த உலகில் வாழும்போது செய்த இந்தச் செயல்கள், மறுமையில் இவனுக்குப் பெறும் தரித்திரத்தை உண்டாக்கிவிடும். உடலைப் பேணி வளர்ப்பது போன்று, ஆத்மாவும் வளரவேண்டும் என்று ஆத்மநன்மையை ஒருவன் நினைத்தான் என்றால், அந்த நினைவு ஒன்றையே காரணமாக வைத்துக் கொண்டு அவனை ஈச்வரன் காப்பான். வராஹ சரமச்லோகம் - தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா - நான் அவனை நினைக்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது ஆத்மா பிழைப்பதற்காக ஈச்வரனை ஒருவன் நினைத்தான் என்றால், அவன் பொருட்டு - அஹம் ஸ்மராமி - தன்னை அவன் நினைத்தான் - என்ற காரணம் ஒன்றையே பெரிதாகக் கொண்டு, அனைத்தையும் இந்த உலகிலும் அந்த உலகிலும் அவனது கார்யங்கள் அனைத்தையும் தன்னுடையது என்று எண்ணி செய்து கொடுப்பான். ஆனால் தீயவற்றை அரணாக அமைத்துக் கொள்ளும் ஒருவன், தனது உடல்

விட்டவுடன் தன்னைக் குளிர்ந்த பார்வையுடன் பார்க்க யாரும் இல்லாமல் தவிப்பான். இந்த உலகில் வாழும்போது உண்டாகும் வறுமை என்பது உடல் நீங்கியவுடன் தொலைந்துவிடும். ஆனால், மறுமைக்கு வரவழைத்துக் கொண்ட ஏழ்மை என்பது எப்போதும் உள்ள ஆத்மாவிற்கு உண்டானதால், எப்போதும் நிலைத்து நின்றுவிடும். அதன் பின்னர் அந்த நிலையை மாற்றி, ஆத்மாவிற்கு நன்மை உண்டாக்கவல்ல சந்தர்ப்பமே அமையாதபடி அவன் ஆகிவிடுவான்.

வ்யாக்யானம் - (புறஞ்சுவர் ஓட்டை மாடம் புரளும் போதறியமாட்டீர்) - புறஞ்சுவரென்கிறது தேஹத்தை. புருஷார்த்தோபயோகியாக ஈச்வரன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு விஷயாந்தர ப்ரவணமாக்குகையாலே புறஞ்சுவர் என்கிறது. இத்தைக் கொண்டு ஆத்மாவுக்கு ஒரு நன்மை தேடினானாகில் அதுதானே உத்தேச்யமாமிறே. (ஓட்டை மாடம்) - அப்போது விழுந்தது, இப்போது விழுந்தது என்னும்படி அஸ்திரமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார். (ஓட்டை மாடம்) - ஓடும் பூட்டும் கொண்டு ஸமாதாநம் பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியிருக்கை. மாடம் என்கிறது ஸம்ஸாரிகள் அபிப்ராயத்தாலே.

விளக்கம் - (புறஞ்சுவர் ஓட்டை மாடம் புரளும் போது அறியமாட்டீர்) - புறஞ்சுவர் என்னும் பதம் சரீரத்தைக் குறிக்கும். மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தங்களை இவன் அடையவேண்டும் என்ற காரணத்தால் ஈச்வரன் இந்த சரீரம் அளித்தான். ஆனால் அதனை உலகவிஷயங்களில் ஈடுபடுத்துவதால், புறஞ்சுவர் என்றார். இந்த உடல் கொண்டு ஆத்மாவிற்கு நன்மை தேட முயற்சி செய்தான் என்றால், இந்த உடல் போற்றத்தக்கதாகிவிடும். (ஓட்டை மாடம்) - "இப்போது விழலாம், அப்போது விழலாம்" என்னும்படியாக, ஸ்திரத்தன்மை அற்றதாக உடல் உள்ளதால் ஓட்டைவீடு என்றார். (ஓட்டை மாடம்) - ஓடு, கதவு கொண்டிருந்த குடிசை என்றாலும் அதனை வீடு என்று கூறுவார்கள். அது போன்று இந்த உடலை எண்ணுகின்றனர். இந்த உடலானது ஓட்டைவீடாக உள்ளபோதும், இதனை மாடமாளிகை என்று ஸம்ஸாரிகள் எண்ணுகின்றனர், ஆகவே மாடம் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - நீர் ஹிதம் சொல்லுகிறது இப்போதன்றோ, க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்ன. (புரளும்போதறியமாட்டீர்) - ஜீவிக்கும் காலம் இன்னதென்று அறியமாட்டிகோள். கெடுவிகாள். மரணமன்றோ தோள்தீண்டியாக வந்து நிற்கிறது, க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ? இருக்கும் நாள் அந்யபரராய்க் கொண்டு உங்களுக்கு நன்மையைப் பார்த்திலிகோள். இனி மரணவேளையில்தானே சக்தரல்லிகோள். நீங்கள் என்ன நன்மை தேட இருக்கிறீகோள்? இனி முடிந்துபோமித்தனை யாகாதே என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வார் கூறியதைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் அவரிடம், "எங்களுக்கு எது நன்மை என்பதை இப்போதுதானே நீங்கள் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். நாங்கள் காலப்போக்கில் அவற்றைக் கைக்கொள்கிறோம்", என்றனர். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார் கூறுவது: (புரளும்போது அறிய மாட்டீர்) - நீங்கள் இந்த உலகில் எத்தனை நாட்கள் வாழப்போகிறீர்கள் என்பதை அறியமாட்டீர்கள். மரணம் உங்கள் கழுத்தைப் எப்போதும் பிடித்தபடி உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது நன்மையான செயல்களைக் காலம் பார்த்துச் செய்கிறோம் என்று காத்திருக்கலாமா? இத்தனை நாட்கள் உலக விஷயங்களில் ஈடுபடாமல், உங்கள் நன்மைக்கான செயல் ஏதும் நீங்கள் செய்யவில்லை. மரணம் உங்களைப் பற்றும் காலத்தில், அந்தச் செயல்களைச் செய்யும் சக்தியை நீங்கள் இழந்து நிற்பீர்கள். நன்மையான செயல்களைச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியபடி இருந்தால் மட்டும், அவற்றைச் செய்ய இயலுமா? அவற்றைச் செய்யாமலேயே நீங்கள் அழியப் போகிறீர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (அறஞ்சுவராகிநின்ற) - தர்மமே ப்ரக்ருதியாக நிற்கிறவர். லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம:, ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:, க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்கிறபடியே ஸித்த தர்மமாயிருக்கிற இருப்பு ப்ரக்ருதியிறே. உபாயோபேயத்வேதத் இஹ தவ தத்த்வம் ந து குணௌ என்னக்கடவதிறே. (ஆகிநின்ற) - உபயாந்தரங்கள் போலே ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தமாய்க் கொண்டு சமைந்து நின்றவர். ஸாத்ய தர்மங்களுக்குப் பல வேளையில் வந்தால் அவன் கைபார்த்திருக்க வேணும். அவன் தன்னைப் பற்றினார்க்கு வேறொன்றை அபேக்ஷிக்க வேண்டாவே. இனி இவனுக்கு வேண்டுவது இவ்வரணில் ஒதுங்கோமென்னாமையாய்த்து. ப்ராகாரஸ் ஸர்வ வ்ருஷ்ணீநாம் என்று இதிலே ஒதுங்குவோமென்னும் குறைவாளர்க்கு அரணாகச் சொல்லக் கடவதிறே. (நின்ற) - ஆசயா யதிவா ராம: என்கிறபடியே அவஸப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறபடி.

விளக்கம் - (அறம் சுவர் ஆகி நின்ற) - தர்மம் என்பதே தனது இயல்பாகக் கொண்டு நிற்பவன். கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலமாக தர்மம் என்பதைத் தனது இயல்பாகக் கொண்டவன் என்பதை அறியலாம்:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம: - அனைத்து உலகங்களுக்கும் மேலான தர்மமாக நீயே உள்ளாய்.
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: - தர்மமே வடிவெடுத்தது போன்றவன் இராமன்.

- மஹாபாரதம் - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - கண்ணனையே பழைய தர்மம் என்று அறிகின்றனர்.

பராசரபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் - உபாயோபேயத்வேதத் இஹ தவ தத்த்வம் ந து குணௌ - உபாயமும் உபேயமும் ஆக நீ நிற்பது உனது ஸ்வரூபத்தால் அன்றி, செயற்கையாக அல்ல - என்று அருளிச்செய்தது காண்க. (ஆகிநின்ற) - மற்ற தேவதைகள் போன்று ஒரு காலத்தில் தோன்றி, மற்றொரு காலத்தில் மறையும் தன்மை கொண்டவன் அல்லன். எப்போதும் இருக்கின்ற உபாயமாக உள்ளவன். மற்ற உபாயங்கள் எதுவும் தாங்களாகவே பலன் அளிப்பவை அல்ல. அவை அனைத்தும் அவனது திருக்கரங்களையே எதிர்பார்த்தபடி உள்ளன. ஆனால் இவனையே உபாயமாகப் பற்றுபவர்கள் வேறு எதனையும் சார்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவனுக்கு வேண்டியது, "நான் இவனுடைய அடைக்கலத்தில் ஒதுங்கமாட்டேன்", என்று இவனிடம் த்வேஷம் பாராட்டாமல் இருந்தாலே போதுமானது. மஹாபாரதம் - ப்ராகாரஸ் ஸர்வ வ்ருஷ்ணீநாம் - வ்ருஷ்ணி குலத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் அரணாகக் கண்ணன் உள்ளான் - என்பது போன்று, தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாமல் இவனிடம் புகுந்தவர்களுக்கு இவன் அரணாக உள்ளான். (நின்ற) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ஆசயா யதிவா ராம: - இராமன் அழைப்பானோ - என்று எண்ணி குகன் கங்கையின் கரையிலேயே இருந்தது போன்று, அடியார்கள் அழைப்பார்களோ என்று எண்ணி இவன் காவேரியின் கரையில் அமர்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அரங்கனார்க்கு) - விஷயம் தூரமென்னும் குறையுமில்லை கிடீர். நம்மைக் கொள்ளுவாரார் என்று கிடக்கிறவராய்த்து. (ஆள்செய்யாதே) - இவன் தலையில் அநுஷ்டாநமில்லாத பின்பு பலத்திலே அந்வயிக்குமித்தனையிறே. இவனுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமான பலமாகச் சொல்லுகிறது அடிமையையிறே. இத்தையிறே இழந்து போந்தது. இவனுக்கு ஓரிடத்திலும் பாரதந்தர்யம் தவிராது. கர்மபாதந்தர்யமாதல், ஈச்வர பாரதந்தர்யமாதல். அதில் கர்மபாரதந்தர்யத்துக்கு இசைந்தான் வாஸநையாலே, ஈச்வர பாரதந்தர்யத்துக்கு இசைந்திலன் பாபத்தாலே. (ஆட்செய்யாதே) - உண்ணாதே என்றாற் போலேயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

விளக்கம் - (அரங்கனார்க்கு) - நாம் தேடுகின்ற பொருளானது மிகவும் தூரத்தில் உள்ளது என்னும் நிலையும் இல்லை. காரணம், இந்த அரங்கன், "நம்மை யாரேனும் வந்து அண்டுவார்களா?", என்று எண்ணியபடி அல்லவா உள்ளான்? (ஆள்செய்யாதே) - சேதனன் எந்தவிதமான அநுஷ்டானங்களையும்

கடைபிடிக்காதபோது, தனக்குப் பலமாக உள்ள கைங்கர்யத்திலே ஈடுபடுவது மட்டுமே போதுமானது. எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதே ஸ்வரூப பலன் என்று சாஸ்த்ரங்கள் உரைத்தன. இவன் பல காலமாக இந்தக் கைங்கர்யத்தை அல்லவோ இழந்துள்ளான்? இவன் ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவரையில் அடிமையாக உள்ளதை மாற்ற இயலாது. பலகாலமாக கர்மத்திற்கு அடிமையாக உள்ளான். எம்பெருமானின் கருணைக்கு பாத்திரமன பின்னர், அவனுக்கு அடிமையாக உள்ளான். பலகாலம் இவன் கர்மங்களுக்கு ஏன் அடிமையாக இருந்தான் என்றால், வாஸனை காரணமாக ஆகும். எம்பெருமானுக்கு ஏன் அடிமைப்படாமல் இருந்தான் என்றால், இவனிடம் குவிந்துள்ள பாவங்கள் காரணமாக ஆகும். (ஆட்செய்யாதே) - ஆழ்வாருக்கு அரங்கனின் கைங்கர்யம் என்பது உணவு உட்கொள்வது போல ஆகும். ஆக, கைங்கர்யம் செய்யாமல் மனிதர்கள் இருத்தல் என்பது அவர்கள் உண்ணாமல் இருப்பது போல் இவருக்குத் தோன்றுகிறது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்